ROMÂNIA PENTRU HRISTOS

Romania for Christ

Septembrie - Noiembrie 2015

Buletin de informare, încurajare la misiune și sprijin pastoral
P.O. Box 2329, Pleasant Hill, California 94523

Cine a trăit și a lucrat la țară știe că timpul secerișului este un timp critc, un timp în care se lucrează intens, cu grabă mare, cu efort sporit, un timp în care fiecare clipă e prețioasă, fiindcă atunci când am pierdut timpul secerișului, am pierdut toată recolta unui an de zile. Iar Cuvântul Domnului ne îndeamnă să răscumpărăm vremea, căci zilele sunt rele (Efeseni 5:16). Domnul Isus a spus ucenicilor: *„Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, cari sunt albe acum, gata pentru seceriș”* (Ioan 4:35). Vremea harului este vremea secerișului, vremea câștigării de suflete pierdute la Împărăția lui Dumnezeu. În Psalmul 104:23 sunt cuvintele: *„Dar omul iese la lucrul său și la munca lui, până seara.”* Ziua se termină, munca e întreruptă de noapte, ocaziile de propovăduire a Evangheliei sunt oprite. Acum este vremea secerișului. Să lucrăm cu râvnă pentru Numele Domnului Isus!

DOICILE

Când am început să pricep lumea în care m-am născut, am privit cu prioritate la lumea copiilor și relația lor cu adulții. Am văzut mai întâi că familiile cu posibilități plătesc unor copii să îngrijească de copiii lor pe timpul micilor vacanțe. Îmi plăcea mult ideea, pentru că unii povesteau cum mâncau ce era mai bun iar cei mici nu realizau acest lucru și nu știau să spună ce s-a făcut cu hrana lor.

A doua grupă, și cea mai numeroasă erau cei închiși în casă sau lăsați să se îngrijească ei de ei. Deși prima idee îmi surâdea mult, n-am ajuns să fiu plătit și să mă înfrupt cu bunurile pregătite celor mici.

Când am început să stupăresc, am învățat care trebuie să fie rolul unei doici, și cum se poate crește o generație sănătoasă. Albinele doici nu au vacanțe și nici nu au înlocuitori. Ele îngrijesc întotdeauna în mod personal de bebelușii care îi au în grija lor.

Am mai observat că prima hrană și cea mai importantă o storc din însăși ființele lor atunci când produc lăptișorul de matcă. Dacă proviziile din stup sunt sănătoase, în 18 zile apare o generație nouă, sănătoasă, gata pentru a aduna recolta necesara pentru supraviețuirea familiei stupului.

Aducând toate aceste lucruri la scara spirituală, se nasc anumite întrebări care cer câte un răspuns:

— Unde am crescut și cât am crescut?

— Unde mi-am crescut copii?

— Cu ce fel de hrană au fost hrăniți aceia pe care mi i-a dat Dumnezeu în grijă?

— Au fost ei hrăniți cu laptele duhovnicesc și curat?

Am aflat din Sfânta Scriptură, ca și la picioarele lui Gamaliel (Fapte 20:3), că era nevoie de o altă hrană. Am ajuns la înțelegerea că numai o întâlnire ca aceea de pe drumul Damascului ne poate reda ceea ce am pierdut prin educația greșită. E nevoie ca flacăra Duhului Sfânt să ardă tot ce nu este potrivit și după voia Lui Dumnezeu. Doamne, mai fă odată și cu noi toți ce ai făcut cu Saul din Tars pe drumul Damascului. Te rugăm să ne deschizi ochii, să ne deschizi înțelegerea, să ne dăruiești pofta de mâncare pentru Cuvântul vieții, precum și putere de sus să lucrăm cu râvnă în câmpul Evangheliei până la venirea Ta. Maranatha!

Stuparul

ROMÂNIA PENTRU HRISTOS
P.O. Box 2329, Pleasant Hill, California 94523
„Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său!” (Luca 10:2)

Dăruirea Lui

„Tatăl mă iubește pentru că îmi dau viața ca iarăși s-o iau. Nimeni nu mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine” (Ioan 10:17-18).

Viața Domnului Isus a fost o dăruire. Îl privesc în Ghetsemani. Ce frământare! Ce luptă spirituală! Ce agonie! Trebuia să ia asupra Lui murdăria păcatelor tuturor oamenilor. El era prea sfânt și în fața Justiției divine trebuia să fie făcut păcat. După trei ore de rugăciune El Și-a dăruit viața întru totul împlinirii voii Tatălui. După a treia rugăciune, când a venit la ucenici le-a zis: „Sculați-vă, haidem să mergem; iată că se apropie vânzătorul.” Și pleacă. Dar nu să fugă, ci merge în întâmpinarea cohortei care venea să-L aresteze. El a dovedit că e gata să-Și dea viața.

„Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți.”
(Isaia 53:3-5)

Să învăț că adevărata dăruire e în urma luptei pe genunchi. Atunci firescul cedează. Voia Tatălui devine mai scumpă decât viața. Nici un preț nu e prea mare.

Dăruirea vieții Domnului Isus a fost voluntară.

Arestarea pare un act de slăbiciune din partea Domnului Isus, dar nu a fost așa. El a consimțit să fie arestat. Când Petru a scos sabia să-l apere, El a zis: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de 12 legiuni de îngeri?” (Matei 26:53). El s-a lăsat arestat. Deși avea putere mai mare ca Elisei față de trupele siriene, El nu Și-a folosit puterea spre a Se împotrivi arestării. El a destăinuit aceasta ucenicilor Săi în cuvintele: „Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine” El nu a fost un înfrânt, ci biruitor.

Dăruirea mea zi de zi trebuie să fie voluntară pentru împlinirea voii Tatălui meu. Părinții, frații, comitetul bisericii, păstorul și nici o autoritate pământească nu mă poate sili la aceasta. Legea de pe Sinai n-a fost în stare să facă aceasta. Ea pornește și se realizează numai dinlăuntru.

Apoi Îl privesc pe cruce…

Dăruirea Domnului meu a fost totală.

Dăruirea mea trebuie să fie din dragoste pentru Domnul, așa cum și El S-a dat pe Sine pentru mine fiindcă m-a iubit. Dragostea e o mare forță în lumea aceasta. Ea e motorul ce mișcă viața. Dragostea

determină viețuirea după poruncile Lui. Aici nu e vorba de poruncile legământului celui vechi, ci de ale legământului celui nou în Hristos Isus, Domnul nostru.

Dragostea ne face să fim în stare să trăim în conformitate cu voia Lui și această împlinire să fie în toate amănuntele. Dragostea acceptă voia celui iubit și o împlinește cu bucurie, fie că e vorba de soț și soție, de părinți și copii. Cu mult mai mult se petrece așa în cele spirituale. Cu cât Îl iubesc mai mult pe Domnul meu, cu atât Îl ascult mai mult.

Dragostea mea trebuie dovedită prin viețuire.

Dragostea e imaterială, dar ea are puterea de a se materializa, de a fi văzută. Păgânii ziceau despre primii creștini: „Ce mult se iubesc!”

Viețuirea e cea mai puternică probă a dragostei. Nu vorbirea despre dragoste, ci trăirea în dragostea lui Hristos Domnul e ceea ce are valoare. Lumea de azi are nevoie nu de vorbe, ci de dragoste întrupată.

Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre și ea rămâne în noi dacă trăim după voia Lui. Ea va fi ca o puternică mireasmă a vieții noi.

Doamne, așa vreau să trăiesc!

Pitt Popovici

Cu ocazia zilei de naștere a fratelui Pitt Popovici, la 12 Septembrie a.c., la împlinirea vârstei de 97 de ani, un grup de frați păstori din Atlanta și soțiile, împreună cu sora Tenzi Popovici și alte rude, au avut o masă de celebrare a îndurării Domnului în viața acestui slujitor al Evangheliei. Slăvit să fie Numele Domnului!

Dumnezeu ne descoperă

Estera 4

În aceste vremuri care devin din ce în ce tot mai grele, avem un motiv în plus să recunoaștem harul lui Dumnezeu care ne-a fost dat să putem să fim părtași împreună cu dumneavoastră la glorioasa Lui lucrare de răspândire a Evangheliei prin Societatea Misionara „Romania for Christ".

Vrem sau nu vrem să recunoaștem, frământarea vrăjmașului a crescut în proporție geometrică, întrucât știe că mai are puține zile, și țara în care suntem s-a schimbat în ultimele luni atât de mult încât parcă nu mai recunoaștem că suntem în America.

Suntem însă conștienți că Dumnezeu ne cunoaște nevoile și vrea să ne amintească faptul că El este în control și lucrurile pe care El le îngăduie, au un scop deosebit în viața noastră și urmăresc creșterea încrederii noastre în El precum și sporirea implicării noastre în lucrarea Lui.

Folosind textul din Estera, capitolul 4, cu ajutorul Lui, încerc în câteva gânduri timide să prezint scopul lui Dumnezeu pentru noi ca și popor al Lui, așa cum îl înțeleg la această oră.

Există un „atunci" pentru vremea Esterei, și există un „acum" pentru vremea noastră:

Dumnezeu ne descoperă ineficiența armelor vrăjmașului.

Noi avem promisiunea divină: „Orice armă făurită împotriva ta va cădea sub putere ta" (Isaia 54:17). De-a lungul istroriei poporului lui Dumnezeu din Vechiul Testament și din Noul Testament, lucrul acesta s-a verificat din plin. Vrăjmașii care s-au ridicat într-o vreme sau alta au fost nimiciți și înlăturați, pe când poporul lui Dumnezeu a rămas în picioare și a mers înainte.

Iată câteva din armele pe care le-a folosit vrăjmașul în vremea Esterei:

Vrăjmașul a folosit un împărat slab, căutător de faimă și gata să răzbune falimentul tatălui său în războiul împotriva Greciei, război în care a fost înfrânt. În dorința lui de răzbunare avea nevoie de bani mulți pentru întreținerea armatei și desigur pentru a-și câștiga o faima care să rămână după el. Astăzi lucrurile nu s-au schimbat, ci dimpotrivă ele se repetă întocmai.

Vrăjmașul a folosit un om plin de răutate, pe Haman agaghitul, care era încărcat cu o ură străveche împotriva poporului lui Dumnezeu și era aprins de o dorință de răzbunare pe care a încercat să o pună în aplicare într-un fel foarte meticulos. Dacă ne uităm cu atenție, lucrurile nu s-au schimbat. Singura deosebire este că vrăjmașii creștinilor sunt astazi mult

mai mulți și ura lor împotriva poporului lui Dumnezeu este în continuă creștere. Oamenii nelegiuiți mânați de felurite interese folosesc orice oportunitate ca să ne oprească, să ne îngrădească și să ne reducă la tăcere. Astăzi lucrurile nu s-au schimbat, ci dimpotrivă ele se repetă întocmai.

Vrăjmașul a folosit o metodologie demonică, prin amenințare, prin răspândirea groazei și a fricii. Această metodologie a lucrat cel puțin temporar în toate vremurile.

Astăzi observăm că lucrurile nu s-au schimbat, ci dimpotrivă ele se repetă întocmai.

Dumnezeu ne descoperă invincibilitatea poporului lui Dumnezeu

Poporul lui Dumnezeu din vremea Esterei a fost invincibil datorită apartenenței lui și protecției divine: Haman nu știa că poporul lui Dumnezeu are o misiune divină: „După slavă m-a trimis El la neamurile care v-au jefuit" (Zah 2:8a). Haman nu știa că poporul lui Dumnezeu este sub protecție divină: „Cine se atinge de voi se atinge de lumina ochilor mei" (Zah 2:8b).

Biserica lui Isus Hristos este invincibilă datorita faptului că ea aparține Domnului Isus Hristos. Vrăjmașul Bisericii a fost înfrânt la Golgota. Biserica umblă în biruința Domnului Isus. Metodologia de luptă a vrăjmașului este falimentară. Amenințările, groaza și frica sunt armele vechi ale vrăjmașului, dar sunt fără putere întrucât noi știm că vrăjmașul a fost dezbrăcat de putere și făcut de rușine la cruce.

Biserica lui Isus Hristos este invincibilă datorită faptului că ea știe să se lupte: Biserica știe să-L caute pe Domnul la vreme de nevoie prin post și rugăciune. În vremea lui Iosafat când poporul lui Dumnezeu a fost în primejdie de moarte (vezi 2 Cronici 20:3), Iosafat a chemat poporul să-L caute pe Domnul prin post. Și tot poporul s-a unit ca un singur om la această cauză.

- Ei au postit (2 Cronici 20:3);
- Ei s-au rugat (2 Cronici 20:6-12);
- Ei au proslăvit pe Dumnezeu (2 Cronici 20:21-22);
- Ei s-au bucurat de faptul că Domnul a luptat pentru ei și vrăjmașul a fost înfrânt.

Biserica este gata să-și ducă misiunea la bun sfârșit cu orice preț (vezi Apoc. 12:11), fiindcă Biserica are promisiunea biruinței de partea ei.

Dumnezeu ne descoperă că intervenția Lui e întotdeuna la timpul potrivit

Intervenția lui Dumnezeu este întotdeauna inevitabilă în astfel de situații. El intervine întotdeauna la timp. El niciodată nu întârzie (Ps. 46:1-2).

Dumnezeu intervine ca răspuns la postul și rugăciunea poporului Său. El este cunoscut ca Dumnezeul care ascultă rugăciunea (Ps. 65:2), și El intervine pentru ca cel rău să cadă în groapa pe care a săpat-o celui neprihanit. Călăul devine întotdeauna victima, și rămâne de rușine.

Dumnezeu ne descoperă intenția Lui în astfel de împrejurări

El intervine ca să se descopere identitatea vrăjmașului, și totodată El intervine ca să se descopere identitatea poporului Lui. Primejdia de afară ne face bine și ne unește în lupta comună pe noi, cei care deseori suntem la fel de risipiți din punct de vedere al acțiunilor noastre așa cum erau de risipiți evreii în vremea Esterei. El ne adună, ne unește, și ne ajută să fim gata pentru confruntarea pericolului de afară, oricare ar fi și de oriunde ar veni acest pericol.

El Se descoperă ca să se arate purtarea Lui de grijă, și dragostea Lui care nu ne lasă să trecem prin greutăți peste puterea noastră. Harul de a suferi este dăruit din plin celor ce vor să trăiască în neprihănirea cerută de El și prin care Dumnezeu este proslăvit.

El Se descoperă ca să justifice încrederea poporului Său în ajutorul Lui, ajutor care nu lipsește niciodată la vreme de nevoi.

El Se descoperă ca să se dovedească încă odată, și încă odată…, de câte ori este nevoie, că „biruința este a Domnului” (Prov. 21:31).

Vremurile pe care le trăim sunt vremuri despre care Sfânta Scriptură ne-a avertizat și despre care ne-am gândit că vor veni cu siguranță, dar nu ne-am gândit că vor veni cu atâta repeziciune chiar în generația noastră, în așa fel încât să vedem creșterea nelegiuirii într-o proporție fără precedent pentru o țară ca America cât și pretutindeni în lume. Dar astăzi încă mai putem face ceva pentru cauza Domnului Isus, și este foarte posibil ca în câteva luni sau ani, chiar răspândirea Evangheliei să fie criminalizată. Chiar dacă lupta dușmanului împotriva bisericii este aprigă și se întețește din zi în zi, prin oameni și grupuri cu interese speciale, în ciuda tuturor împotrivirilor și tacticii vrăjmașului celui mare, Biserica este a Domnului și are garanția din partea Domnului Isus că „...porțile locuinței morților nu o vor birui”.

Acum se poate încă lucra și suntem chemați să ascultăm de Cel ce ne-a trimes să ducem Vestea Bună la orice făptură și dacă trebuie să plătim un preț de suferință, de ce nu?, întrucât alții au plătit prețul acesta înaintea noastră.

Ne rugăm ca Domnul să pună această dorință pe inima noastră, atâta timp cât încă putem să facem lucrul acesta și să dăm ajutor cauzei Domnului, astăzi mai mult decât oricând. Amin.

Constantin Cristea

Din Bucovina

Prin harul Domnului slujirea noastră a fost în localitățile: Solca, Ilișești, Humoreni, Bălăceana, Gura Humorului și Sf. Ilie... Slăvesc pe Dumnezeu pentru momentele de părtășie din aceste localități.

Mulțumesc Domnului pentru cei de la Căminul de Bătrâni din Ilișești care se adună cu interes împreună cu noi la ascutarea Evangheliei, la cântare și rugăciune; ei vin cu dorințe de cântări pe care să le cântăm și cu întrebări puse după predică.

Mulțumim pentru statornicia celor din Poeni Solca de la grupul celor trei familii cu care fac studii biblice. Dumnezeu a început să lucreze în viața lor și participă la slujbele bisericii, unii se roagă, cântă și citesc din Biblie la Școala Duminicală. Pe data de 2 August una din familii din Poeni Solca a venit cu copiii la serviciu de binecuvântare în biserica din Solca! Slavă Domnului penru modul cum lucrează El prin Evanghelia propavăduită și primită!

Avem și situații cu care ne confruntăm. Avem familii plecate la lucru în Germania la agricultură pe două și trei luni, din Bălăceana, Ilișești, Solca și Humureni. Ne rugăm zilnic pentru ei, să citeasca Biblia, să se roage lui Dumnezeu, și personal vorbesc cu ei la telefon ca să-i încurajez să rămână statornici în ascultare de Dumnezeu. Mulțumesc Domnului că unii care s-au întors acasă și au fost păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință, au rămas statornici. Doresc ca Dumnezeu să-i protejeze de atacurile satanei. Slăvit să fie Domnul pentru ajutorul dat până aici!

Punct de misiune la Humoreni

Ne rugăm și postim pentru Solca, pentru o trezire spirituală. La Ilișești, pentru cei pe care-i evanghelizăm cu biserica în fiecare duminică în curțile caselor lor și prin familii. La Poieni Solca cerem Domnului ca cele trei familii cu care facem studii să fie dedicați și pentru a

La Poeni-Solca

încheia legământul credinței. Dumnezeu să ne ajute în mod special să lucrăm cu Evanghelia la Humoreni, unde a mai venit la părtășie un bărbat de 51 de ani cu care am început să lucrăm cu Evanghelia în casa lui, și care este nelipsit acum de la biserică miercuri și duminica.

În toate localitățile avem familii care sunt plecate la muncă, în străinătate, și aici prin munți la cules afine, smeură și ciuperci, singura sursă de venit. (Oamenii din această zonă cu pădure și munte au o vorbă: „Pădurea vara ne hrănește și iarna ne-ncălzește”). Dorim să avem o mărturie bună ca tot mai mulți oameni să vină la mântuire, și Casa de Rugăciune să fie plină cu popor setos după Evanghelie.

...Mulțumim Domnului zilnic pentru voi, cei de departe, care aveți la inimă lucrarea Domnului de aici. Dumnezeu să vă răsplătească cu binecuvântări spiirituale și materiale pe toți cei care ați dăruit în Numele Domnului ca să avem și noi o Casă de Rugăciune la Ilisești. Rugați-vă și pentru noi!

Greciuc Gheorghe

Imagini de la Școala Biblică de Vacanță din vara acestui an, cu copiii din Cărpiniș și Curtișoara, județul Gorj.

O Întâlnire Traumatică

”Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”. Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre ... (1 Petru 1:16-17)

Noi, evanghelicii, ne-am obișnuit cu ideea și noțiunea că Dumnezeu este dragoste și este un tată iubitor. Deși lucrul acesta este adevărat, nu cuprinde întregul context. Dumnezeu este și sfânt și este și judecător. Biblia ne spune că El judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui. De aceea, apostolul Petru ne amintește de cerința lui Dumnezeu adresată poporului Său prin Legea lui Moise. ”Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.” Cum îți vine numai când te gândești la faptul că Dumnezeu este de trei ori sfânt, și într-o bună zi, în drum spre casă, te întâlnești cu El. Nu mai ai timp să zici nimic ci, de acolo de jos crezi că ai fost trăsnit. Când îți revii puțin în fire auzi o voce lăuntrică care îți spune ce este rău cu tine și ce trebuie să faci. Aceasta nu este imaginația mea abstractă ci s-a întâmplat exact așa cu sfântul Pavel când mergea pe drumul Damascului. Acea întâlnire a apostolului Pavel cu Domnul Isus Hristos, cu sfințenia, a fost atât de dramatică și traumatică încât l-a schimbat total pentru restul vieții lui și a rămas și cu un ”țepuș în carne”, cum ne spune el. Mai mult, aceasta i-a scos din cap că el este un religios perfect, și l-a condus la realitatea că el este cel dintâi dintre păcătoși (1 Timotei 1:15). Aceasta este ceea ce eu am numit întâlnire traumatică, pe care noi nu o vrem și nici Dumnezeu nu vrea ca noi să o experimentăm. Întâlnirea față în față cu sfințenia lui Dumnezeu întodeauna este înfricoșetoare. Atunci când umanitatea noastră este expusă la ceea ce este dumnezeesc, întodeauna răspunsul nostru este frică și disperare fiindcă ne descopere dimensiunea păcătoșeniei noastre. Apostolul Pavel exclamă cu disperare ”o nenorocitul de mine! Cine mă v-a izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:24). Numai acei care au o descoperire de la Dumnezeu cu privire la persoana lor realizează starea lor spirituală. Și Isaia exclamă cu disperare: ”Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Impăratul, Domnul oștirilor!” (Isaia 6:5). Aceasta a fost reacția lui Isaia când a văzut pe Dumnezeu în Templu. Adevărul este că cine are această revelare, această întâlnire cu Dumnezeu, nu este pierdut cum zice Isaia ci este readus la realitate și salvat.

O întâlnire traumatică cu Dumnezeu nu este ceea ce El vrea de la noi în mod obișnuit. Este o chestiune de forță majoră când Dumnezeu este obligat să procedeze estfel atunci când atitudinea noastră ne ține departe de El. Așa s-a întâmplat în cazul lui Pavel când trauma

confruntării cu Dumnezeu l-a afectat tot restul vieții cu acel țepuș în carne. Și Habacuc a fost unul din cei care au experimentat trauma cunfruntării cu Dumnezeu. Habacuc se certa cu Dumnezeu pentru motivul că Dumnezeu nu făcea ce se aștepta el să facă. El credea că știe mai bina ca Dumnezeu ce trebue făcut. Să-l ascultăm pe Habacuc cu experiența lui traumatică după ce i-a vorbit Dumnezeu: ”Când am auzit ... lucrul acesta, mi s-a cutremurat trupul; la vestea aceasta , mi se înfioară buzele, îmi intră putrezirea în oase, și-mi tremură genunchii.” (Habacuc 3:16). Aceasta este o descriere foarte grafică a unei traume fizice atunci când cineva nu este după voia lui Dumnezeu și El își descopere voia Sa. Și Iona a avut o întâlnire dramatică cu Dumnezeu când nu a ascultat de El. Din când în când este bine să mai citim acea istorie dramatică care l-a adus pe Iona înapoi la voia lui Dumnezeu. Iov, este un alt exemplu, a crezut că Dumnezeu nu s-a purtat drept față de el și a murmurat mult pentru aceasta. Și noi poate am crezut la fel când am citit viața lui Iov. Dar atunci când Iov a experimentat într-adevăr sfințenia lui Dumnezeu, el a exprimat următoarele cuvinte: ”Urechea mea auzise vorbindu-se espre Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă.” (Iov 42:5-6). Atunci când duhul nostru este senzitiv la ceea ce este din Dumnezeu, atunci când întrezărim puțin din prezența lui Dumnezeu, trupul și sufletul nostru experimentează un fel de traumă fizică și emoțională, așa cum zicea Iov că îi este scârbă de el și se pocăiește.

Dacă parafrazez ce zicea Petru bisericii, fiți sfinți... și purtați-vă cu frică, atunci trebuie să înțelegem bine ce înseamnă să fim sfinți și cum să trăim cu frică. Sfințenia este o condiție pentru ca să trăim cu frică de Dumnezeu. Acest raționament face sens pentru că păcătoșii fără Dumnezeu sunt morți fără acel simț spiritual al realității. Dacă sfântul Pavel numește pe credincioșii din bisericile înființate de el sfinți, și pe el se consideră cel dintâi dintre păcătoși atunci probabil că noi trebuie să ne revizuim definiția de sfânt. Sfințenia nu este definită de lucrarea noastră ci de statutul nostru în Hristos Domnul. Despre poziția noastră în harul lui Dumnezeu. Pavel folosește de multe ori expresia ”sființii în Hristos” din Corint, Colose, Roma, etc... Când Dumnezeu zice, fiți sfinți căci Eu sunt sfânt, El vrea să spună cu alte cuvinte fiți în Hristos. Dacă sfințenia nu este definită de lucrarea noastră, lucrarea noastră este definită de sfințenia noastră. Cu alte cuvinte, după roadele noastre vor cunoaște oamenii cine suntem noi. Cât despre trăirea în frică, ediția Nouă a Versiunii Internaționale a Bibliei, traduce aceasta ca o frică determinată de reverența noastră față de Dumnezeu. Cam cum îmi era mie frică de tata. Nu-mi era frică că mă bate ci nu voiam să-l supăr. Cu toate acestea îl supăram de multe ori dar el mă iubea și mă ierta.

Să fim sfinți în Hristos, așa cum ne vrea Dumnezeu, să ne punem mintea la fapte bune, să trăim aici ca străini și călători cu frică și

reverență față de Dumnezeu fiindcă am fost răscumpărați cu sângele scump al Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos.

Zach Ploscaru; Fremont, California, 94538

A CERUT O OGLINDĂ...

Un om de naționalitate maghiară a zăcut într-o celulă în inchisorile din Rusia timp de 55 de ani. Credeau despre el că este smintit. Și… prin anii 2000, când s-au mai schimbat și restructurat lucrurile în minunata Rusie, s-au gândit dumnealor să-l dea pe mâna unui grup de psihologi, care din anumite motive au cerut să îl studieze sau să vadă ce este de făcut cu el. Ce credeti? Care a fost primul lucru pe care omul l-a cerut când l-au scos într-un cărucior din închisoare? O să vă minunați!

A cerut o oglindă! A vrut să se vadă în ea. și când și-a văzut chipul pe care nu-l mai văzuse de la 20 de ani, și-a pus capul în palme și a început să plângă în hohote.

M-am gândit la omul acesta, la durerea lui. Ce pierdere imensă! Dacă pierzi banii, îi recuperezi cumva sau trăiești mai modest. Pierzi pe cineva drag, de la o vreme și durerea aceasta trece. Dar când te pierzi pe tine însuți… Cât trebuie să fie de dureros! Când au trecut 55 de ani de viață, în care n-ai împărtășit un gând, n-ai întins o mâna cuiva, n-ai facut nimic pentru nimeni, decât strictul necesar pentru tine, cât poate fi de goală o asemenea viață?

Omul acesta cel puțin n-a avut libertatea să trăiască decât ca o plantă ruptă de legătura cu alții. Dar noi avem posibilitatea să existăm și pentru noi și pentru cei din jur. Avem șansa astăzi să alegem încă ce facem cu viața noastră. Ne închidem în închisoarea egoismului personal sau trăim din plin zilele ce ni s-au pus la dispoziție?

Mă urmăreste încă imaginea acestui om și parcă mă doare durerea lui... Mă întreb însă, cum o să ne uităm odată în urmă la viața noastră? Cu ce ochi, cu ce inimă, cu ce regrete?

Rodica Boţan

Pocăința este explicată de obicei prin cuvântul grecesc „metanoia”, care înseamnă strict „o schimbare a minții”, a atitudinii omului față de sine și față de Dumnezeu. Pocăința este cu adevărat o părere de rău, o mâhnire adâncă a sufletului față de păcat, un regret față de trecut. Dar pocăința, ca schimbare a minții, are nu numai un aspect negativ, ci și unul pozitiv, frumos, luminos. E perspectiva unei vieți noi, o înnoire a gândirii și trăirii. Pocăința este o înobilare a sufletului omenesc, când toate cele vechi s-au dus, și iată, că acum toate s-au făcut noi.

Din Bicaz, județul Neamț

Dorim să vă împărtășim bucuria pe care o avem pentru faptul că în acest an, 2015, până acum, sunt 6 suflete care L-au mărturisit pe Domnul Isus în apa botezului.

În prima duminică din anul 2015, biserica noastră a fost în sărbătoare deoarece patru tineri (Dandu Ionel, Dandu Daniel, Dandu Mihai și Panțiru Beniamin) L-au mărturisit pe Domnul Isus în apa botezului.

La 29 Martie 2015 Toader Tătaru L-a mărturisit pe Domnul Isus în apa botezului. Toader Tătaru venea la biserică de mai mulți ani, în această primăvară s-a îmbolnăvit și ne-a chemat acasă la el, unde a fost și botezat, conștient de importanța legământului cu Domnul Isus în apa botezului, legământ pe care nu-l făcuse. Ne bucurăm că după botez fratele s-a insănătoșit, și acum este nelipsit de la biserică.

Pe 24 mai 2015 Pancu Daniel L-a mărturisit pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân, în apa botezului. Daniel a început să frecventeze biserica după ce soția lui, Lili, L-a mărturisit pe Domnul Isus în apa botezului pe data de 6 iulie 2014. Ne bucurăm de familia Pancu Lili și Daniel și cei 6 copii ai lor. Sunt o binecuvântare pentru biserica noastră.

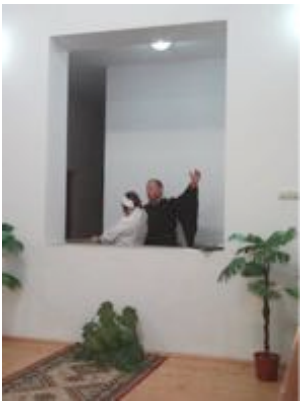

Vă mulțumim pentru rugăciunile dumneavoastră, pentru că purtați împreună cu noi poverile noastre, pentru suportul financiar și pentru dragostea și prietenia dumneavoastră. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu dumneavoastră.

Cu stimă și respect,

Beni și Ioana Handaric

Din Caracal, județul Olt

Dragi frați în Domnul Isus,

Vă salutăm cu dragoste creștină de pe meleaguri Caracalene și cu versetul din 2 Cor.5:19-20. „Că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, şi ne-a încredinţat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimeşi împuterniciţi ai lui Hristos; şi, ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcaţi-vă cu Dumnezeu!” Este forma în care apostolul Pavel sintetizează mandatul misionar pe care Domnul Isus l-a dat ucenicilor Lui, un text care pe noi ne încurajează ori de câte ori avem nevoie aici, pe câmpul de misiune.

Am avut prin harul Domnului o vară binecuvantată, cu o școală de vară pentru copii, și s-au înscris copii noi, o familie tânără de profesori sunt noii noștri frați în Hristos, și ne ajută la timpul de rugăciune și la ora copiilor. În general Biserica merge bine, nu exploziv, pentru că punem accentul pe calitate și pe principiile biblice, dar, slavă Domnului, El poartă de grijă unei lucrări încă fragile, pentru că numai El poate să dea har într-un ogor greu de deșelenit.

Am lipit afișe cu invitație la școala duminicală și am distribuit pliante prin toate cartierele din oraș. Din păcate, n-am primit mult ajutor. Nu este ușor. Știm că pentru nici un misionar n-a fost ușor vreodată să stea în linia întâi, dar ne rugăm să mai fie și alții din Biserică care să ajute în lucrarea spirituală de mărturisire. În Oltenia, cu adevarat este un ogor înțelenit, și lucrul acesta este tare descurajator câteodata. Știm însă că fiecare om are nevoie de Evanghelie, și mergem înainte. Am reușit să stau de vorbă cu alți câțiva oameni ca urmare a citirii pliantelor noastre. Unii au promis că vor veni la slujbă să vadă cum este. La două familii am reușit să ajung în vizită. Foarte greu ne învită oamenii. Cumva se păzesc de pocăiți, de ce le spun preoții, dar Îi mulțumim Domnului pentru fiecare pas în plus.

Suntem întristați de decizita Curții Supreme din State, dar și de starea mondială a vremurilor, însă știm că Dumnezeu este suveran și este absolut întotdeauna în controlul lucrurilor. Există ceasul lui Dumnezeu care pentru noi este doar o trezire din normalul lucrurilor, mă refer la decizia care va influența multe alte țări europene. Pe de altă parte criza imigranților din Europa vine să întregească tabloul acestor zile din urmă. Nu știm ce va fi, dar încrederea noastră este și rămâne în Cel ce a murit și a înviat pentru noi. El nu ne va abandona niciodată, slăvit să fie El! Domnul să ne întărească pe fiecare să rămânem tari în credință. Anii trec, tot trec, și ne apropiem mai mult de Domnul Cel veșnic și bun.

Vom avea sărbătoarea Bisericii în 11 Octombrie. Va vesti Cuvântul lui Dumnezeu fratele rector Daniel Mariș și va lăuda pe Domnul Corul Bisericii Golgota din București. Ne rugăm ca Domnul să binecuvinteze evenimentul.

Vă mulțumim, dragi frați, pentru tot ce faceți pentru zidirea Împărăției în aceste vremuri tulburi, și fie ca Domnul să vă ajute și să vă dea putere și har până la capăt.

Cornel Filip

Din județul Gorj, Oltenia

Dragii noștri,

Prin Harul și bivecuvantarea Domnului și Mântuitorulului nostru și prin dragostea și bunăvoința dumneavoastră, lucrăm intens pe fondul misiunii din Oltenia. Vrem să vă mulțumim pe această cale pentru tot sacrificiul ce îl faceți pentru susținerea lucrării de aici, prin rugăciune și financiar.

Această vară a fost foarte încărcată în activități. Am început cu o tabără de misiune, organizată de tineri, la Curtișoara. Am avut totodată, în luna August, o tabără evanghelistică organizată cu tinerii noștri la Cărpiniș. De asemenea, am continuat lucrarea în penitenciar și lucrările misionare în localitățile pe care le avem în obiectiv: Sâmbotin, Florești, Prigoria, Tg-Cărbunești. Iată o scurtă recapitulare:

Lucrarea în penitenciar: Recent am încheiat un program în penitenciar cu titlul „Familia de acasă” în care s-a urmărit ca deținuții să conștientizeze responsabilitatea pe care o au față de familie și în special față de proprii lor copii. Astfel, am organizat și două „ieșiri la iarbă verde” cu deținuții din programul nostru, la care au avut ocazia să se întâlnească cu familiile lor (însoțiți de gardienii penitenciarului). Am încercat să le transmitem importanța comuniunii în familie și importanța relației cu Dumnezeu. La întâlnirea cu copiii și soțiile reacțiile au fost diverse și emoționante. De asemenea, lecția pe care am ținut-o la iarbă verde a fost atât pentru deținuți cât și pentru familiile acestora.

Tabăra de evanghelizare la Curtișoara: În luna Iunie, am avut o tabără evanghelistică la Curtișoara, la care au participat 8 studenți, copii de misionari din diverse locuri din

lume. Am organizat împreună acțiuni evanghelistice în Curtișoara, Cărpiniș și Tg.Jiu. S-a lucrat intens cu copiii și adolescenții din Curtișoara și Tg.Jiu și s-a mers prin sate la evanghelizare, pentru discuții directe cu oamenii.

Tabără evanghelistică la Cărpiniș: În această vară am organizat o tabără cu adolescenții din biserica noastră din Tg-Jiu în localitatea Cărpiniș, cu scop triplu: (1) recreerea adolescenților; (2) studiul unor tematici actuale care îi privesc direct pe adolescenți și tineri; (3) evanghelizarea satului Cărpiniș. S-au făcut echipe de lucru pentru ca unii dintre tineri să lucreze cu copii care au venit la biserică în timp ce alții erau plecati prin sat la evanghelizare (cântând cu chitara și vocal pe stradă și chemând oamenii la programele bisericii).

Am avut un har deosebit, atât pentru tinerii noștri cât și pentru oamenii din localitate. Biserica s-a umplut de copii și tineri localnici, iar seara la ora 8:30 am avut servicii divine de închinare în biserică (a trebui să punem programul așa târziu, pentru că localnicii invocau scuza că fiind ocupați cu animalele din gospodărie nu pot veni mai repede la biserică).

Experiențele au fost diverse. De exemplu, grupul de tineri care a mers prin sat negăsind pe nimeni pe stradă, au ajuns la o cârciumă și au intrat chiar acolo să le vorbească oamenilor despre Hristos. Entuziasmul lor a fost așa de mare încât după ce le-au vorbit despre Hristos, au cântat și i-au chemat la pocăință. Într-o altă circumstanță, seara târziu oamenii nu mai plecau de la biserică (era aproape ora 22:00), unii dintre adolescenții noștri se plângeau de foame, bucătăresele se plângeau că se răcește mâncarea și se întârzie cu spălatul vaselor, și alții dintre tineri insistau să se facă jocuri cu copiii din sat). A trebuit să insist să se elibereze biserica și să programăm întâlnirea din ziua următoare.

Vă mulțumim pentru dragostea cu care ne susțineți și ne rugăm ca Domnul să vă răsplătească înmiit efortul și dragostea față de Oltenia! Prin ceea ce faceți sunteți parte a misiunii de aici. Cu dragoste în Hristos, Domnul nostru!

Gabi și Marian Popescu